

Forfatter: Topsøe, Vilhelm

Titel: Udrag fra DAPHNE (1879)

Citation: Topsøe, Vilhelm: "Udvalgte Skrifter", i Topsøe, Vilhelm: *Udvalgte Skrifter*, udg. af VILH. ANDERSEN ; HELGE TOPSØE-JENSEN , 1923, s. 81. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-topsoe01-shoot-idm140237637759392/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte Skrifter

Paula kastede et lidt spørgende Blik paa ham. Det, hun huskede bedst, og det Eneste ialfald, hun bagefter havde tænkt paa, var Episoden med Lektien.

Den kunde hun udmærket, saa lang den var.

»Maa jeg saa faa lidt Musik ovenpaa,« sagde han, »inden de Andre komme. Klokken er snart mange.«

»Hvad skal jeg spille?« sagde hun, da de sad i Musikstuen. »Gammelt eller Nyt?«

»Noget af det Gamle,« svarede han, »Noget fra den Musikkens Guldalder, som er forbi for vor Slægt, der hverken veed at længes eller trænger til Drømme. Lad os faa Noget af det, hvori den rette Verden har asbenbaret sig.«

»Ja, nævn mig Noget.«

»Der er den lille Sonate i G-Dur af Beethoven f. Ex., som jeg hørte sidst.«

Paula spillede den. Han hørte tavst efter. Da hun var færdig, lagde han, som sad ved Siden, sin Haand paa Tangenterne og spillede det vidunderlige Thema:

»Ikke sandt,« sagde han, »naar man hører det, saa veed man, at der er et bedre Drømmenes Land, hvortil man kan flygte.«

»Ja, jeg synes, at naar man hører saa god Musik, har man en Følelse af, at man aldrig kan blive rigtig ulykkelig,« sagde hun.

»Mere end det,« svarede han, »man føler, at der er en Virkelighed, man skal vende Ryggen til og flygte for.«

»Aa ja,« sagde hun glad, »det er sandt, noget Saadant føler jeg ogsaa, men jeg vidste ikke, hvordan jeg skulde udtrykke det. Det er, ligesom man bliver et bedre Menneske, eller man føler ialfald, at man skal blive det.«

»Nej, nej,« sagde han lidt utaalmodig og atter spillende Themaet igjennem. »Det er ikke det, jeg tænkte paa, ikke paa at blive bedre, men lykkeligere, lade denne haarde Verden ligge bag sig og selv vandre til evig skønne Steder. Hvert Menneske med Sans for det Skønne har hos sig den

magiske Evne til at kunne bringe sit inderste Væsen i Sikkerhed derhen. Det gjælder kun at udvikle denne Evne, at lære at bruge Trylleordet paa rette Vis.«

Hun sad tavs og lod sine Hænder løbe hen over Tangenterne i lette, dæmpede Fantasier. Han vilde høre et Ord fra hende og spurgte derfor:

»Tror De ikke, man kan flygte en saadan Flugt?«

Hun svarede med en let Rødmen: »Jeg veed ikke, det vil sige, jeg veed ikke, om jeg forstaar Dem.«

Sagtelig blev Tonerne ved at klinge i hendes lette Spil, men hun selv var bestandig tavs.

Han tav ogsaa og saae op paa Portrættet, der hang foran ham. Det forstod ham ganske.

Saaledes sad de stille en Tid, medens Tonerne flød i en sagte klingende Strøm.

»De er saa tavs,« sagde saa Paula med et yndefuldt Smil og saae aabent og lige paa ham.

»De forstaar mig jo ikke,« sagde han, »jeg kjeder Dem med den Tale, jeg fører.«

»Aa nej, slet ikke,« svarede hun ivrig. Efter en lille Pause fortsatte hun langsomt, kadencerende sine Ord efter den Musik, hun spillede, og ligesom halvt tabt i denne:

»Det gaar jo ofte saaledes, med Musik f. Ex., den forstaar man ikke heller altid, og dog holder man af at høre den.«

Saa var det atter hende, han maatte se paa.

Lidt efter kom de Nyforlovede, thi Forlovelsen var deklareret, og de bragte med sig lystigt Spektakel og en højroestet Munterhed, som Alle blev trukne med i, men som Stephan dog ikke syntes om, at Paula hengav sig til.

Kusinen var slet ikke smuk, det var det Resultat, Stephan fik ud af det.

Sandberg greb ham i at sidde og se forskende paa hende. »Du har Ret,« sagde han uden videre. »Hun er ikke nogen Skjønhed.«

Bemærkningen blev gjort højt og ligefrem og hørt af Alle. Stephan blev noget flov og vidste ikke, hvad han skulde sige.

»Er det om mig?« sagde Kusinen med et lystigt Nik.

»Nej, en Skjønhed er jeg saamænd ikke. Men jeg er førstest bleven kjønnere af at være forlovet.«

De Andre lo, hun blev rød i Hovedet og sagde: »Ja, det